

Arrest

nr. 254 717 van 19 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 februari 2021 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 1 oktober 2019.

1.2. Op 29 september 2020 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 30 november 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bezit de El Salvadoraanse nationaliteit. U bent geboren en getogen in San Salvador in El Salvador. U woonde met uw broer en uw moeder in San Salvador tot aan uw vertrek.

U werkte bij het bedrijf Concentrix toen u op 18 april 2019 op weg van uw werk naar huis 's avonds werd benaderd door twee bendeleden. Ze zeiden dat ze van de bende 18 waren, ze gaven u een papier en ze zeiden dat u hen moest steunen. Ze vroegen u dan om 50 dollar te betalen, hetgeen u ook deed. Voorts lieten ze u een wapen zien als waarschuwing indien u niet zou meewerken of indien u de politie zou verwittigen. De maand erop, op 17 mei 2019, kwam u opnieuw 's avonds van uw werk naar huis met het transport van uw werk. Voor de ingang van uw woning kwam er een jongen naar u toe die u opdroeg te stoppen en u een papier overhandigde en een geweer liet zien. Hij zei u dat u het dubbele moest betalen van het bedrag dat u in april had betaald, 100 dollar, en dat u 15 minuten had om dit te overhandigen. U ging het huis binnen, vroeg extra geld aan uw moeder en ging opnieuw naar buiten om de jongen de 100 dollar te geven. Op 19 juni kwam u opnieuw van uw werk toen u door twee bendeleden op twee blokken van uw straat werd tegengehouden. Ze lieten u opnieuw een papier zien waarop stond dat u 100 dollar moest betalen. Ze bedreigden u met een geweer en één van de twee mannen deed zijn hoofddekseel omhoog om een tattoo van de bende 18 op zijn voorhoofd te tonen. Hierna veranderde u van job. U nam ontslag bij Concentrix en begon te werken bij Telux International in juli 2019. Op 17 juli 2019, toen u reeds bij Telux International werkte, stond u met uw auto voor het rood licht aan een kruispunt toen twee bendeleden op een motor naast u stopten en op uw raam klopten. Ze zeiden dat ze van de bende 18 waren en ze vroegen u geld. U gaf hen 50 dollar en toen ze zeiden dat dit niet genoeg was, gaf u ook uw gsm. Ze zeiden u dat u zeker niet de politie mocht inlichten en zij hier achter zouden komen indien u dit wel zou doen. U diende aangifte in bij de politie op 18 juli 2019 over het incident aan het kruispunt. Op 12 augustus, op weg van uw werk naar huis, werd u opgewacht door de twee bendeleden die u in juni reeds benaderd hadden. Ze vroegen opnieuw geld en toonden ook opnieuw een wapen. Ze zeiden dat u hen in de toekomst zou moeten steunen en diensten of opdrachten voor hen zou moeten verrichten, zoals hen vervoeren met uw wagen. Indien u dat niet zou doen, zouden ze u vinden. U weigerde, maar zei hen dat ze de wagen wel konden gebruiken. Hierop antwoordden ze dat u moest wachten op verdere instructies.

Op 23 september 2019 bent u met het vliegtuig naar België gereisd. U kwam aan in België op 24 september 2019 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 1 oktober 2019.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart; uw rijbewijs; uw paspoort; uw geboorteakte; een bewijs van goed gedrag en zeden; een aangifte gedaan bij de politie op 18 juli 2019; een foto van graffiti in uw wijk; krantenartikelen over algemene informatie in El Salvador; uw diploma; een bewijs van uw werk bij Concentrix en van uw werk bij Telus International.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

U verklaart El Salvador te hebben verlaten omwille van uw problemen met de bende 18 in 2019. Deze problematiek situeert zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaans met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Evenmin kan u de status van subsidiaire bescherming worden toegekend op basis van artikel 48/4, §2 b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet (reëel risico op ernstige schade wegens foltering of onmenselijke en vernederende behandeling) worden toegekend.

Vooreerst dient opgemerkt dat door u aangehaalde gebeurtenissen van 18 april, 17 mei en 19 juni 2019 onvoldoende ernstig zijn om te kunnen gewagen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Zo ging het bij het eerste incident op 17 april om twee jongens die u een papier overhandigden en zeiden dat u 50 dollar moest geven. Het contact met hen duurde volgens u slechts 5 minuten. Ook geeft u aan dat u deze jongens nooit eerder had gezien en u hen hierna ook nooit meer terug hebt gezien (CGVS, p. 12). Ook bij het tweede incident werd u een papier overhandigd, maar deze keer werd u gevraagd om 100 dollar te geven. Het was opnieuw de eerste keer dat u dit bendelid zag en, nadat u hem de 100 dollar betaald had, hebt u hem eveneens nooit meer teruggezien (CGVS, p. 13). Ook bij het derde incident op 19 juni werd u enkel door de twee bendeleden gevraagd om de 100 dollar te betalen en u betaalde meteen het bedrag. Daarnaast liet het ene bendelid enkel nog een tattoo van de bende 18 zien. U had hen eveneens nog nooit gezien (CGVS, p. 14 en 15). Hoewel u aangeeft dat in alle incidenten een wapen werd getoond, werd dit tijdens geen van bovenvermeldde aanvaringen met bendeleden op u gericht (CGVS, p. 19). Bijkomend kan gesteld worden dat u elke keer probleemloos het volledige bedrag meteen kon betalen. Gezien u zelf verklaart tot de middenklasse te behoren, kan dan ook niet gesteld worden dat dit een dermate problematische invloed had op uw financiële situatie.

Van de diefstal aan het kruispunt op 17 juli waar u het slachtoffer van was kan hetzelfde gezegd worden. Uit uw verklaringen kan immers niet afgeleid worden dat het om meer ging dan een banale diefstal. U wist namelijk niet met zekerheid te zeggen of deze diefstal enig verband hield met uw eerdere problemen met bendeleden die u afpersten. Nadat u het geld en uw gsm overhandigde vetrokken de bendeleden met de mededeling dat u niet naar de politie mocht gaan (CGVS, p. 15). Ze dreigden met gevolgen indien u wel een klacht zou indienen maar hoewel u de dag erop naar de politie ging bent u nooit meer door deze personen benaderd (CGVS, p. 8 en 15).

Bijkomend dient er op gewezen te worden dat het wel zeer bevreemdend is dat dat u enkel aangifte deed van het incident aan het kruispunt en de politie niet inlichtte over de eerdere afpersingen (CGVS, p. 18). Er dient in dit verband te worden benadrukt dat een verzoeker om internationale bescherming aannemelijk moet maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is bij u dan ook niet het geval. Gevraagd waarom u geen melding maakte van de eerdere afpersingen zegt u dat ze dreigden dat u hierover niets mocht zeggen, dat de bedreigingen steeds dicht bij uw woning plaatsvonden en dat het incident met de motor niet dichtbij uw woning was, een uitleg die geenszins overtuigt (CGVS, p. 18 en 19). Het is bovendien niet redelijk te verwachten van de Salvadoraanse autoriteiten dat zij optreden tegen uw problemen, indien zij daarvan nooit op de hoogte gesteld worden. U verklaarde tevens zelf dat u nooit problemen heeft gehad met de autoriteiten in El Salvador, waardoor het nog minder te begrijpen valt dat u dit niet alle feiten hebt vermeld bij de politie (CGVS, p. 6).

Wat betreft de gebeurtenissen van 12 augustus 2019 dient opgemerkt dat het Commissariaat-generaal verschillende bedenkingen heeft die de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnen. Ten eerste kan u niet doorleefd vertellen over deze feiten. Zo zegt u eerst kort dat de laatste keer in augustus was, om 7 uur 's avonds, toen u al van werk en uurrooster veranderd was. Gevraagd om meer in detail te vertellen over de verschillende incidenten vertelt u over het laatste incident enkel dat het dezelfde donkere, slanke man en de man met de pet waren als op 19 juni, ze terug geld vroegen en zeiden dat ze u in de toekomst nodig zouden hebben en u hen zou moeten vervoeren met uw wagen. Opnieuw gevraagd of u meer in detail kan vertellen over de laatste keer zegt u enkel opnieuw dat dit rond 7 uur in de avond was en u van uw nieuw werk kwam. U zegt enkel nog dat u via een andere kant van uw wijk ging, maar ze u stonden op te wachten aan een vrijstaande grond dichtbij uw woning (CGVS, p. 9 en 10). Nadat u zelf aangeeft dat het incident zo'n 10 minuten duurde, wordt opgemerkt dat u, gezien de lange duur van het incident, hier zeer weinig over weet te vertellen. U vertelt dan wel dat u hen naar bepaalde plaatsen moest brengen en indien u dat niet zou doen, ze u zouden vinden en ook dat als u naar de politie zou gaan, ze u ook zouden vinden (CGVS, p. 16), maar u blijft opnieuw zeer beknopt.

Wanneer u gevraagd wordt of u hun namen kent, antwoordt u ontkennend en zegt u dat ze altijd hun boodschappers veranderen (CGVS, p. 15). Gevraagd of u weet welke diensten u zou moeten uitvoeren in de toekomst zegt u dat u dat niet weet, ze enkel zeiden dat u diensten met de wagen moest uitvoeren en hen zou moeten brengen, maar dat ze niet specifiek waren (CGVS, p. 16). Gevraagd of ze zeiden wanneer u voor hen zou moeten rijden, antwoordt u opnieuw ontkennend. Ook weet u niet van wie u verdere instructies zou krijgen (CGVS, p. 17). Vervolgens zegt u ook niet te weten waarom ze net aan u vroegen om hen te helpen, maar u geeft wel aan dat u denkt dat het was omdat u een auto had. Echter, u weet enkel te vertellen dat u uw auto verkocht na het incident in augustus, maar weet niet wanneer precies. Gevraagd naar bewijzen over de verkoop van uw auto zegt u dat u het niet kan terugvinden en u niet zeker bent of u nog iets bewaard hebt hierover. U werd de mogelijkheid geboden om deze bewijzen over de verkoop van uw auto op te sturen (CGVS, p. 17), maar tot op heden ontving het CGVS geen nieuwe bewijsstukken van u.

Bijkomend stelt u ook nog dat u reeds na de derde afpersing, die plaatsvond in juni, de beslissing nam om het land te verlaten. Ook hebt u reeds in juli uw reis geboekt, toen het incident op 12 augustus nog niet gebeurd was. U bleef nog tot 23 september in het land en bent u na 12 augustus niet meer benaderd geweest door bendeleden. Ook al geeft u aan dat u niet meer buiten kwam (CGVS, p. 18), toch is het vreemd dat u na een dergelijke bedreiging zoals die van op 12 augustus niets meer van de bende zou horen. Voorgaande elementen ondergraven dan ook verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het incident op 12 augustus.

De door u neergelegde documenten kunnen niets wijzigen aan de genomen beslissing. Zo tonen uw identiteitskaart, uw rijbewijs en uw paspoort, alsook uw geboorteakte, enkel uw identiteit aan. Deze staat overigens niet ter discussie. Het bewijs van goed gedrag en zeden toont enkel aan dat u geen strafrechtelijke feiten gepleegd hebt. De foto die u neerlegt, alsook de krantenartikelen, tonen enkel graffiti in uw wijk, alsook enkele incidenten in uw wijk, dewelke bovenstaande beslissing niet kunnen wijzigen. Uw diploma, alsook de bewijzen van uw werk bij Concentrix en bij Telus International tonen enkel uw studies en uw werk aan.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpulseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij

twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Hij ontwikkelt het middel als volgt.

“Eerst en vooral hanteert de verwerende partij de perverse redenering dat afpersingsgeld moeten betalen geen reden is om te vluchten zolang het de financiële draagkracht van de persoon in kwestie niet te boven gaat: (...). Het feit dat benedeleden zich op dergelijke wijze kunnen manifesteren en naar eigen goeddunken geld kunnen vragen dat men dan moet betalen is op zich al een zeer serieuze indicatie dat er wel degelijk een risico bestaat op ernstige schade in hoofde van de verzoekende partij. De verwerende partij ontkent immers deze feiten niet, doch zij vindt het normaal dat de verzoekende partij geld aan criminelen diende te geven en meent ook dat zij dit moest doen gezien het binnen haar financiële draagkracht lag. Zij gaat volledig voorbij aan de regelmaat waarmee dit bij de verzoekende partij heeft plaatsgevonden, evenals de psychologische impact ervan.

Volledig ten onrechte meent de verwerende partij hier dat het allemaal zo ernstig niet is omdat er toch geen pistool op de verzoekende partij zelf gericht werd. De benedeleden verwezen immers telkens wel naar hun pistool op het moment dat de verzoekende partij moest betalen. Bij het incident van 17 juli 2019 werd er bovendien wel een pistool op de verzoekende partij gericht, doch dan noemt de verwerende partij het een “banale diefstal”. Dit getuigt van een tergende lichtzinnigheid!! (...) Uit het relaas van de verzoekende partij blijkt immers haar grote angst en de abnormale manier waarop zij moest leven. Zo verklaarde zij (CGVS, p. 5): (...)

Zij had een goede job, maar door het gebeurde is zij van job veranderd, cf. CGVS, p. 9, hierboven geciteerd). Dan nog mocht het niet baten, opnieuw werd zij door andere benedeleden benaderd. Ook de verwerende partij dient in te zien dat er een limiet is aan de psychologische draagkracht van elke mens. De motivering van de thans bestreden beslissing is geenszins fair op dat punt. Wanneer er sprake is van afpersing zonder dat het geweer letterlijk op de verzoekende partij gericht wordt (april, mei, juni 2019), dan stelt zij dat het wel meevalt. Wanneer het geweer wel letterlijk op de verzoekende partij gericht wordt, dan vergeet zij haar voorgaande argumentatie en stelt zij dat het niet dezelfde benedeleden zijn als ervoor en het dus kennelijk om een “banale diefstal” gaat. Het gaat niet op om voor elk feit een nieuwe ad hoc-argumentatie uit te vinden, zonder dat het relaas in zijn totaliteit nog eens wordt geanalyseerd.”

Betreffende de aangifte die verzoeker bij de politie deed, vervolgt het verzoekschrift:

“De verwerende partij is opnieuw niet fair in haar argumentatie. Ofwel krijgt de asielzoeker in kwestie het verwijt klacht te hebben ingediend bij de politie, wetende dat die vaak corrupt en geïnfilteerd is door benedeleden, ofwel krijgt de asielzoeker in kwestie het verwijt dat hij onvoldoende gedaan heeft om bescherming te krijgen van de Salvadoraanse autoriteiten. Zo is dit ook hier het geval. De verzoekende partij durfde het aan naar de politie te stappen aangaande het incident van 17 juli 2019, omdat dit niet dezelfde benedeleden uit haar wijk waren, die haar op maandelijkse basis afpersten en die rond haar huis cirkelden.” en citeert zij uit de “Country Policy and Information Note El Salvador” van de UK Home Office betreffende de beschermingsmogelijkheden in El Salvador. Verzoekende partij vervolgt: “De verwerende partij stelt “niet overtuigd” te zijn, doch zoals hierboven reeds vermeld, doet zij niet de minste moeite om zich daadwerkelijk in te leven in het relaas van de verzoekende partij. De vragen die hier gesteld moet worden is de volgende: 1/ is het risicovol de politie in El Salvador te betrekken? 2/ heeft de verzoekende partij gedaan wat redelijkerwijze van haar verwacht kon worden om interne bescherming te vinden? Bovenstaande informatie maakt duidelijk dat de verzoekende partij eigenlijk al een groot risico genomen heeft door de politie te contacteren. Dat zij beslist heeft selectief te zijn met wat zij rapporteerde kan, gelet op bovenstaande, alleen maar met begrip onthaald worden. Mocht de verzoekende partij wel ongeremd tegen de politie haar relaas gedaan, dan had zij van de verwerende partij wellicht de vraag gekregen of zij niet bang was van enige bende-infiltratie. Dit argument van de verwerende partij is dus overduidelijk een argument dat in twee richtingen kan worden geplooid, naar gelang het haar uitkomt. Het lijkt erop dat de verwerende partij helemaal niet de moeite gedaan heeft om zich correct in de concrete situatie van de verzoekende partij en El Salvador in te leven alvorens een weloverwogen beslissing te nemen aangaande haar zaak.”

Hierna gaat verzoekende partij in op de argumentatie van de bestreden beslissing betreffende het vijfde incident: *“Deze argumentatie blinkt opnieuw uit in subjectiviteit. Op geen enkele manier lijkt de verwerende partij ook maar een tegenstrijdigheid in het relaas van de verzoekende partij te vinden. Op elke vraag antwoordt de verzoekende partij, nergens ontwijkt zij de vraag of blijft zij het antwoord schuldig. Dergelijke motivering is dan ook onaanvaardbaar. De verwerende partij moet een beetje redelijk blijven, quod non in casu!”* en stelt zij dat de door verwerende partij aangehaalde COI Focus verouderd is. Ze citeert uit de COI Focus *“El Salvador: Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020 aangaande de risicoprofielen voor afpersing, stelt dat verzoeker beantwoordt aan verschillende van de risicocriteria: *“De verzoekende partij voldoet aan verschillende van de bovenvermelde risicocriteria. Zij heeft in het buitenland gestudeerd (de VS en Nicaragua), zij was misschien geen taxichauffeur maar wel in het bezit van een eigen wagen, zij leefde in een wijk waar de gangs actief waren en had een betaalde job. Zij werd herhaaldelijk het slachtoffer van afpersingen, waarvan verwerende partij enkel de laatste betwist (op weinig ernstige wijze).”,* en vervolgt: *“De verwerende partij lijkt geen reden afdoende te vinden om bescherming te krijgen. Wat moet de verzoekende partij eigenlijk nog meer overkomen alvorens haar vlucht gerechtvaardigd zou worden geacht???”*

Aangaande het argument in de bestreden beslissing dat verzoeker na het laatste incident niet meer benaderd werd door bendeleden en dit tot zijn vertrek uit El Salvador op 23 september 2019, voert verzoekende partij aan: *“ Er kan de verzoekende partij toch niet verweten worden dat haar niets meer is overkomen doordat zij voorzichtig geweest is?? In het omgekeerde geval zou de verwerende partij haar argument omdraaien en stellen dat haar roekeloosheid haar vrees ondergraaft. Een beetje meer ernst zou hier wel op zijn plaats zijn. De feiten in casu en hun psychologische impact op de verzoekende partij zijn voldoende ernstig om haar de vluchtelingenstatus toe te kennen - de verwerende partij argumenteert immers evenmin dat de verzoekende partij zich hiertegen afdoende beschermd zou weten door de autoriteiten.”*

Verzoeker stelt vervolgens minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hij stelt niet te begrijpen hoe verwerende partij na haar motivering over de situatie in El Salvador kan stellen dat verzoeker kan terugkeren naar El Salvador zonder gevaar voor zijn leven. Hij werpt op dat het rapport waarop verwerende partij zich baseert achterhaald is en dat anno 2020 de (humanitaire) situatie in El Salvador ontspoord is. Het land wordt gerund door bendes en wordt gezien als één van de gevaarlijkste landen ter wereld. Hij citeert vervolgens een artikel uit The Guardian (<https://www.theguardian.com/world/2019/nov/22/el-salvador-a-nation-held-hostage-a-photo-essay>) en Foreign Policy (<https://foreignpolicy.com/2019/11/30/el-salvador-gang-violence-msl-3-nation-held-hostagephotography/>) van november 2019 en stelt dat met de coronacrisis de situatie helemaal dreigt te ontsporen, niet aan werk of medische zorg te kunnen geraken en bijgevolg geen menswaardig leven te kunnen leiden.

Hij stelt dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig tewerk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd heeft en dat dergelijke manier van redeneren en gebrekkig onderzoeken dan ook op kennelijke wijze het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schenden.

Hij vraagt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en hem de vluchtelingenstatus te verlenen, subsidiair de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair de bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2 § 1, 2° van de Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en nieuwe beslissingen te nemen.

2.2. Verzoekende partij voegt de bestreden beslissing en het attest juridische bijstand toe aan het verzoekschrift.

3. Aanvullende Nota

Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 27 april 2021 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de volgende informatie ter kennis wordt gebracht: COI Focus *“El Salvador: Situation Sécuritaire”* van 12 oktober 2020 (hyperlink) en COI Focus: *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 17 december 2020 (hyperlink) en waarin ook opnieuw verwezen wordt naar UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *"indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker"* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/3, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.1. Verzoekers vluchtmotieven kunnen worden samengevat als volgt. Volgens zijn verklaringen woonde verzoeker in San Salvador en was hij werkzaam bij het bedrijf Concentrix. Op 18 april 2019 wordt verzoeker benaderd door twee leden van bende 18, die 50 dollar van hem eisen. Verzoeker betaalt dit. Op 17 mei 2019 eist een jong bendelid 100 dollar van verzoeker, die opnieuw betaalt. Op 19 juni 2019 wordt verzoeker voor een derde keer afgeperst, opnieuw voor 100 dollar en ditmaal door twee bendeleden. Opnieuw betaalt verzoeker. Verzoeker besluit het land te verlaten. Hij neemt ontslag bij Concentrix. Op 17 juli 2019 zit verzoeker in zijn wagen aan een rood licht wanneer twee bendeleden op een motor zijn portefeuille en gsm van hem eisen. Verzoeker doet de dag hierna bij de politie aangifte voor deze overval. Op 22 juli 2019 begint verzoeker te werken bij Telux International. Op 12 augustus 2019 wordt verzoeker opgewacht door dezelfde twee bendeleden die hem in juni hadden afgeperst. Ze eisen geld van verzoeker en stellen ook dat ze zijn medewerking met de bende eisen, onder andere door transporten voor hen te doen. Verzoeker verlaat El Salvador op 23 september 2019.

5.2. Na grondige analyse van het administratief dossier, de verklaringen van verzoeker tijdens de persoonlijke onderhouds bij het CGVS, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad het volgende vast.

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal dat de gebeurtenissen op 18 april, 17 mei en 19 juni 2019, en dus met name de eerste drie afpersingen door bende 18, onvoldoende ernstig zijn om gewag te kunnen maken van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, daar verzoeker niet steeds door dezelfde bendeleden werd afgeperst, er enkel een wapen aan hem werd getoond en niet op hem werd gericht, en hij telkens het gevraagde bedrag probleemloos kon betalen, zonder dat dit een ernstige impact had op zijn financiële situatie. Hieruit begrijpt de Raad dat de commissaris-generaal de eerste drie afpersingsfeiten *in se* niet in twijfel trekt, doch de ernst ervan niet voldoende acht om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Waar in het verzoekschrift benadrukt wordt dat er wel steeds een wapen aan verzoeker werd getoond tijdens de afpersingen en dat dit de ernst van de afpersingen aantoonde, is de Raad van mening dat het wapenvertoon tijdens de incidenten inderdaad een fysieke bedreiging ten aanzien van verzoeker inhield, wat bevestigd wordt door de verklaring van verzoeker in verband met dit wapen: *“Ze hebben die telkens laten zien om te laten zien wat de gevolgen zouden zijn als ik niet meewerkte”* (notities PO, p. 19). De motivering in de bestreden beslissing dat het wapen niet op verzoeker werd gericht, kan dan ook niet worden aangenomen. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de drie afpersingen door telkens andere personen werden gedaan, merkt de Raad op dat *modus operandi* tijdens de drie

afpersingen telkens dezelfde was: verzoeker werd op weg van het werk naar huis aangesproken door een persoon of personen die hem een papier overhandigden, hem een wapen toonden en hem geld vroegen (notities PO, p. 10), en bij de tweede afpersing werd er expliciet aan verzoeker vermeld dat het bedrag verdubbeld was (notities PO, p. 13). Bovendien vonden de drie afpersingen plaats volgens een regulier schema: verzoeker werd telkens in het midden van de maand afgeperst (notities PO, p. 10), en met name op vrijdag, de dag waarop zijn salaris werd uitbetaald (notities PO, p. 14). Uit voorgaande vaststellingen blijkt dat de afpersingen op structurele wijze door eenzelfde groep bendeleden plaatsvond, en dat de drie afpersingsfeiten dus als een geheel dienen te worden bekeken. Ook blijkt uit voorgaande dat verzoeker vermoedelijk gevisieerd werd omwille van zijn tewerkstelling, en dat hij met een wapen bedreigd werd. Verder stelt de Raad vast dat, zoals betoogd in het verzoekschrift, verzoeker verklaarde voorzorgsmaatregelen te hebben genomen en dat hij door de afpersingen van werk veranderde en dit om een veilig uurrooster te hebben (notities PO, p. 9).

Betreffende de overval op 17 juli 2019, argumenteert de commissaris-generaal eveneens dat deze niet ernstig genoeg was om te besluiten tot een reëel risico op ernstige schade omdat verzoeker niet wist of er een verband was met de drie eerdere afpersingsincidenten, en zijn geld en gsm overhandigde, waarna de bendeleden vertrokken en verzoeker hen nooit meer terugzag. Hierna stelt de commissaris-generaal dat het “*zeer bevreemdend*” is dat verzoeker enkel aangifte deed over de overval en niet over de drie eerdere afpersingen, en dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij alle mogelijkheden tot nationale bescherming in El Salvador heeft uitgeput. Waar in de bestreden beslissing wordt vermeld dat het “*bevreemdend*” is dat verzoeker de afpersingsfeiten niet aan de politie vermeldde, is het de Raad niet duidelijk of de commissaris-generaal hiermee de geloofwaardigheid van de feiten in twijfel trekt, of enkel erop wil wijzen dat verzoeker de nationale beschermingsmogelijkheden niet heeft uitgeput.

Wat er ook van zij, de Raad acht het aannemelijk waar verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud stelde de afpersingen niet bij de politie te hebben vermeld omdat de afpersingen dichtbij zijn woning plaatsvonden en hij door de afpersers, die van hem hadden geëist aan niemand over de afpersingen te vertellen gemakkelijk gevonden kon worden. Dit staat in contrast met de overvallers waarvan verzoeker veronderstelde dat ze zijn woonplaats niet kenden omdat het feit plaatsvond op een aanzienlijke afstand van zijn woning (notities PO, p. 19). In het verzoekschrift worden deze verklaringen van verzoeker betreffende zijn selectieve aangifte verder uiteengezet en wordt er geargumenteed dat verzoeker wel het risico durfde te nemen om voor de overval aangifte te doen, maar dat hij de bendeleden die rond zijn huis cirkelden niet durfde aan te geven, hetgeen de Raad aannemelijk overkomt. Dat de overvallers ook aan verzoeker hadden gezegd de politie niet in te lichten (notities PO, p. 15), doet aan voorgaande geen afbreuk, daar verzoeker bij de overvallers, zoals hiervoor uiteengezet, geen indicaties had dat ze wisten waar hij woonde.

Vervolgens zet de commissaris-generaal uiteen dat hij geen geloof hecht aan het laatste incident met de bendeleden op 12 augustus 2019, daar verzoeker niet voldoende doorleefd over deze feiten heeft verteld, niet weet wanneer hij zijn auto precies verkocht in de nasleep van de feiten, geen bewijzen van de verkoop van zijn auto neerlegt, en tussen het incident en zijn vertrek uit El Salvador op 23 september 2019 geen problemen meer kende met de bende. De Raad is van mening na lezing van het administratief dossier dat de bedenkingen van de commissaris-generaal omtrent verzoekers verklaringen niet voldoende zijn om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de feiten van 12 augustus 2019. Waar in de bestreden beslissing wordt geargumenteed dat verzoeker onvoldoende doorleefde verklaringen aflegt over de gebeurtenissen op 12 augustus 2019, stelt de Raad vast dat verzoeker, gevraagd naar de redenen van zijn vertrek uit El Salvador, eerst een korte samenvatting gaf van de gebeurtenissen die tot zijn vertrek leidden. Hierna vroeg de medewerker van het CGVS om meer details over de verschillende incidenten. Verzoeker deed opnieuw zijn relaas, deze keer met meer details omtrent de tijdstippen, plaatsen en daders van de verschillende incidenten, alsook zijn eigen reactie erop. Hierna vroeg de medewerker van het CGVS meer details over het laatste incident, waarna verzoeker informatie gaf over de locatie van dit incident en ook nog enkele andere vragen over dit incident beantwoordde (notities PO, p. 9-10). Later tijdens het persoonlijk onderhoud werden er nog twintig gesloten vragen over dit incident gesteld. Verzoeker beantwoordde deze zonder blijk te geven de vragen te willen ontwijken of geen antwoord te kunnen geven voor wat betreft de gevraagde informatie. Verzoeker werd tijdens het persoonlijk onderhoud geconfronteerd met het feit dat de medewerker van het CGVS van mening was dat hij niet voldoende gedetailleerd over het incident vertelde, waarna verzoeker nog bijkomende uitleg gaf over het incident (notities PO, p. 16-17). De Raad concludeert uit voorgaande dat verzoeker spontaan informatie gaf tijdens het persoonlijk onderhoud, en dat hij bij vragen om specifieke informatie door de medewerker van het CGVS, deze informatie kon geven.

In de bestreden beslissing worden er geen elementen aangehaald die verzoeker had moeten weten, en vragen waarvoor hij het antwoord schuldig bleef. Dat verzoeker niet weet hoe de benedeleden heten, niet specifieker wist welke diensten hij voor de benedeleden zou moeten doen behalve dat het vervoer met de wagen betrof, wanneer hij voor hen zou moeten rijden, van wie hij verdere instructies zou krijgen en waarom ze hem vroegen om hen te helpen, zijn geen voldoende elementen om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde feiten, en al zeker niet in het licht van het feit dat de commissaris-generaal schijnbaar wel geloof hechten aan de drie voorgaande afpersingsfeiten, waarvan het derde incident op 19 juni 2019, volgens zijn verklaringen door dezelfde individuen werd gepleegd als het laatste incident van 12 augustus 2019. Waar in de bestreden beslissing nog wordt geargumenteed dat verzoeker niet precies weet wanneer hij zijn auto verkocht en geen documenten neerlegt van de verkoop van de auto, kan dit in de huidige stand van de procedure naar het oordeel van de Raad dan ook niet volstaan om het gebrek aan geloofwaardigheid van de feiten aan te tonen, nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij op 17 juli 2019 het slachtoffer werd van een carjacking (notities PO, p. 10, 15).

Waar in de bestreden beslissing nog wordt gesteld dat het vreemd is dat verzoeker tussen het laatste incident en zijn vertrek uit El Salvador op 23 september 2019 geen problemen meer kende, stelt de Raad vast dat verzoeker aanhaalde veiligheidsmaatregelen te hebben genomen door niet meer buiten te komen en met zijn werk te stoppen (notities PO, p. 18), en verklaard had steeds te zijn afgeperst als hij op de terugweg was van zijn werk. Daarenboven blijkt uit de landeninformatie dat de bendes in El Salvador op onvoorspelbare wijze handelen. Dat verzoeker de laatste vijf weken van zijn verblijf in El Salvador geen problemen meer kende met benedeleden kan dus bezwaarlijk als voldoende worden beschouwd om tot de ongeloofwaardigheid van de afpersingen te besluiten.

5.4. De Raad moet na lezing van het administratief dossier besluiten dat de bedenkingen van de commissaris-generaal omtrent verzoekers verklaringen en houding onvoldoende en niet doorslaggevend zijn om in deze stand van zaken de algemene geloofwaardigheid van verzoekers gehele relaas met betrekking tot bende 18 volledig onderuit te halen. Uit voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd over het feit of de door verzoeker aangehaalde feiten al dan niet als aannemelijk kunnen worden beschouwd. In elk geval geeft de beslissing, door in te gaan op de ernst van de feiten, wel minstens voor de eerste drie afpersingen aan dat het aannemelijk wordt geacht dat verzoeker er het slachtoffer van werd.

5.5. De Raad benadrukt dat algemeen gesteld afpersing op zichzelf niet ernstig genoeg is om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Afpersing bereikt als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Slechts in (zeer) uitzonderlijke gevallen zal afpersing voldoende ernstig zijn om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd, met name wanneer het slachtoffer erdoor terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor hij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 282-283; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 252-254). In zulke gevallen kan worden gesteld dat de mensonwaardige situatie waarin een slachtoffer terechtkomt of kan terechtkomen wordt veroorzaakt of het gevolg is van een intentioneel en opzettelijk menselijk handelen door een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit de landeninformatie, aangebracht door beide partijen, blijkt verder dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemene risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen worden blootgesteld.

Deze algemene overwegingen mogen evenwel het bestaan van een individuele bedreiging in de specifieke omstandigheden van een betrokken geval, die als vervolging of als ernstige schade kan worden aangemerkt, niet verhelen.

Bij het identificeren van de aard van de precieze risico's waaraan een verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst kan worden blootgesteld, mag de oorspronkelijke reden voor het risico bijgevolg niet worden verward met het actuele risico zelf of de evolutie van het risico in de tijd.

In casu neemt de Raad aan dat verzoeker werd gevisieerd door leden van de bende 18 waarbij hij het slachtoffer was van afpersingen, en dat deze afpersingen gepaard gingen met bedreigingen met een wapen. De Raad neemt ook in acht dat verzoeker, zoals aangehaald in het verzoekschrift, verschillende risico-elementen in zijn profiel verenigt: met name verbleef hij in het verleden in het buitenland, tijdens zijn studies in de Verenigde Staten en Nicaragua (notities PO, p. 5), werd de wijk waar hij woonde gecontroleerd door een bende, met name bende 18 (notities PO, p. 5) en had verzoeker een goedbetaalde job, behoorde hij tot de middenklasse en was hij in bezit van een wagen en kredietkaart (notities PO, p. 6).

De commissaris-generaal beperkt zijn onderzoek echter tot een beoordeling van de reeds ondergane afpersing. Zijn redenering komt er op neer dat er *in casu* voor verzoeker geen nood is aan internationale bescherming omdat er tijdens de incidenten geen wapen op hem werd gericht en hij telkens probleemloos het bedrag kon betalen. Hieruit blijkt echter niet dat de commissaris-generaal op een objectieve en prospectieve wijze is nagaan of verzoeker, gelet op zijn individuele omstandigheden, bij terugkeer naar El Salvador een risico voor zijn leven loopt als gevolg van de afpersing en bedreigingen door bende 18.

Er moet op een objectieve en toekomstgerichte wijze nagegaan worden of verzoeker, gelet op zijn individuele omstandigheden, bij terugkeer naar El Salvador een risico voor onmenselijke behandeling loopt als gevolg van de afpersing en bedreigingen in het verleden door MS.

Er kan immers worden geargumenteed dat verzoeker de bende MS heeft getrotseerd door El Salvador te verlaten en zich onvindbaar te maken voor verdere afpersing. De vraag is dan ook of de risico's voor verzoeker bij terugkeer in die mate geëvolueerd zijn en wat de mate van waarschijnlijkheid is dat de eerder geformuleerde doodsb bedreigingen ook zullen worden uitgevoerd of dat hij anderszins aan onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zal worden onderworpen. De Raad stelt vast dat de objectieve landeninformatie die beide partijen voorleggen op deze vraag geen duidelijk antwoord biedt.

In de COI Focus "*Salvador. Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020 kan worden gelezen dat het niet betalen of met vertraging betalen van renta kan worden gezien als een daad van verzet tegen het gezag van de bende en een vorm van geweld tot gevolg kan hebben, zoals de ontvoering van een familielid, de dood of verdwijning. Verder blijkt dat hoe langer de niet-betaling in de tijd duurt, des te meer de risico's verhogen en zich kunnen uitstrekken tot familieleden (p. 16). Ook de "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van maart 2016 (hierna 'UNHCR Guidelines') vermelden dat de weigering om afpersingsgeld te betalen door de bendes kan worden geconstrueerd als een daad van verzet (p. 29) en dat personen die weigeren om te betalen of die betaling uitstellen, kunnen worden onderworpen aan bedreigingen en geweld, inclusief hun werknemers, zakenpartners of familieleden. Deze bedreigingen en geweld kunnen snel escaleren met elk voortgezet uitstel of weigering van betaling waarbij melding wordt gemaakt van personen die in zulke omstandigheden werden gedood door de bendes. Voorts blijkt ook dat het afpersingsgeld vaak wordt verhoogd zonder waarschuwing, soms met de bedoeling om een zaak failliet te laten gaan zodat de bende het kan overnemen (p. 31). Er wordt in de voormelde COI Focus en de UNHCR Guidelines evenwel niet concreet verduidelijkt of Salvadoranen die naar het buitenland zijn gegaan om aan afpersing te ontsnappen, bij terugkeer door de bendes worden beschouwd als personen die hun eisen hebben getrotseerd door El Salvador te verlaten en de facto te hebben geweigerd om verder afpersingsgeld te betalen. Evenmin wordt verduidelijkt wat de risico's in deze specifieke omstandigheden kunnen zijn of zijn er voldoende elementen die toelaten de mogelijke reactie van de bendes in zulke specifieke omstandigheden in te schatten. De UNHCR Guidelines stellen slechts zeer algemeen: "*In some cases, deportees and other returnees who left the country due to insecurity or threats have been killed by gangs shortly after arrival in El Salvador*" (p. 28) (In enkele zaken werden gedeporteerden en andere terugkeerders die het land wegens de onveiligheid of bedreigingen hebben verlaten kort na hun aankomst in El Salvador door bendes gedood, eigen vertaling). De landeninformatie die ter beschikking werd gesteld van de Raad bevat overigens geen concrete informatie over de werkwijze van de bendes in de wijken die onder hun controle staan, met name of de bendes een systeem hanteren dat hen toelaat de betalingen van renta bij te houden en te controleren.

Uit de voorliggende landeninformatie, met name de COI Focus “*El Salvador. Retour au pays des ressortissants*” van 9 januari 2020 en de door middel van een aanvullende nota door verwerende partij neergelegde COI Focus, “*Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*” van 17 december 2020, blijkt verder dat het inschatten van de risico's voor Salvadoranen bij terugkeer naar El Salvador een complex gegeven blijkt te zijn dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. In het bijzonder kan in de voormelde COI Focussen het volgende worden gelezen:

Uit een rapport van het Refugee Law Initiative van september 2018 blijkt dat het risico voor terugkerende Salvadoranen niet minder is dan het risico dat bestond bij vertrek uit het land, en zelfs kan toenemen bij terugkeer. De door Cedoca geconsulteerde bronnen stellen verder op algemene wijze dat Salvadoranen die het land hebben ontvlucht wegens veiligheidsredenen die verband houden met de bendes, bij terugkeer het risico lopen om dezelfde veiligheidsproblemen te zullen terugvinden (COI Focus 9 januari, p. 11). Terugkerende Salvadoranen kunnen worden geïsoleerd bij hun terugkeer, bijvoorbeeld omdat zij reeds het voorwerp vormden van bedreigingen bij hun vertrek (COI Focus 9 januari 2020, p. 12).

Een rechter uit Costa Rica verklaarde aan Cedoca dat bendes, wegens hun territoriale controle over de wijken, weten welke personen in het buitenland hebben gewerkt en/of geldoverschrijvingen hebben uitgevoerd alsook dat Salvadoranen die een tijd in het buitenland hebben verbleven bij terugkeer het voorwerp kunnen zijn van bedreigingen door bendes (COI Focus 9 januari 2020, p. 13 en 17).

In een rapport van september 2018 van de organisaties Cristosal en IDMC bevestigen meerdere personen dat, eens teruggekeerd naar El Salvador, zij met dezelfde gevaren worden geconfronteerd als diegene die hebben geleid tot hun vertrek en dat zij bij terugkeer worden bedreigd. Re-integratie is vaak onsuccesvol wegens de voortdurende bedreigingen (COI Focus 9 januari 2020 p. 17-18).

Adriana Velasquez, internationale onderzoekster in migratie en ontwikkeling legt in een email van 23 oktober 2020 uit dat volgens haar niet elke Salvadoraan die terugkeert een doelwit van het geweld is. Enkel zij die geprobeerd hebben aan de bendes te ontsnappen door te migreren kunnen bij terugkeer een latent risico lopen om problemen te hebben. Zij stelt dat zij die het land verlaten hebben omwille van problemen met de bende omwille van het feit dat verondersteld wordt dat zij zich verzet hebben tegen de bende op de zwarte lijst van de bendes terecht komen die hen verder vervolgen bij terugkeer. Zij preciseert dat niet zozeer de lengte van het verblijf, dan wel de specifieke reden van het vertrek determinerend zijn voor het risico (COI Focus 17 december 2020, p. 20). Tiziano Breda, onderzoekster voor Centraal Amerika bij ICG antwoordt in dezelfde zin in een email van 24 oktober 2020 (idem). Ook Georgina Cisneros, onderzoekster bij FundaUngo stelt in een email van 30 oktober 2020 dat terugkerende migranten als dusdanig geen specifiek doelwit van het geweld zijn maar dat indien de reden voor migratie verband hield met geweld ondergaan in El Salvador, de veiligheid in geval van terugkeer kan verslechterd zijn. Volgens haar kunnen personen die die naar El Salvador terugkeren na een lange periode in het buitenland vaak niet langer terugvallen op een sociaal netwerk, wat hun re-integratie bemoeilijkt, *a fortiori* wanneer zij het land hebben verlaten omwille van veiligheidsredenen. Indien een persoon terugkeert na een korte periode is het waarschijnlijk dat hij of zij geconfronteerd wordt met dezelfde situatie in zijn of haar gemeenschap maar dit is volgens haar bij uitstek gevaarlijk indien het geweld de oorzaak was van het vertrek van de betrokkene uit El Salvador. Zij wijst er ook dat de spanningen in de gemeenschap kunnen verhogen indien het geweten is dat de betrokkene geprobeerd heeft te ontsnappen aan het geweld dat het gevolg is van bedreigingen door de bende, waardoor de betrokkene het slachtoffer kan worden van represailles en het geweld zich kan concretiseren (COI Focus 17 december 2020, p. 21).

Veronica Reyna, van de “*direction des droits de l'homme du Servicio Social Pasionista*” (SSPAS), die in mei 2019 gecontacteerd werd door Cedoca, stelde dat terugkeerders zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als de andere Salvadoranen, tenzij het evident is dat hun koopkracht of vermogen is gewijzigd waarna zij door bendes en criminele groeperingen kunnen worden geïsoleerd met het oog op afpersing (COI Focus 9 januari 2020 p. 14). Zij stelde verder ook dat mensen die het land hebben verlaten vanwege bedreigingen van bendes of staatsactoren een reëel risico lopen, aangezien de territoriale reikwijdte van het land klein is en de bendes bijna over het hele grondgebied aanwezig zijn. Een doodsb bedreiging kan volgens haar heel gemakkelijk worden uitgevoerd bij iemand die niet over de middelen beschikt om zijn levensomstandigheden wezenlijk te veranderen.

Wanneer iemand niet over een hoge koopkracht beschikt, kan hij zijn persoonlijke veiligheid niet garanderen, noch zijn leven effectief beschermen (COI Focus 9 januari 2020, p. 18).

Karla Rodriguez, de nationale coördinatrice van de organisatie Cristosal, die in juni 2019 door Cedoca gecontacteerd werd, gaf ook aan dat terugkeerders die niet noodzakelijk het land hebben verlaten om redenen die verband houden met geweld, dezelfde kwetsbaarheid kennen als Salvadoranen die bleven. Zij nuanceert evenwel dat terugkeerders kunnen worden beschouwd als een mogelijk doelwit van afpersing omdat zij als vermogend worden gezien. Dit risico verhoogt wanneer de betrokkene een eigen zaak begint (COI Focus 9 januari 2020, p. 14 en 20). Een onderzoeker van de Universidad Centroamericana (UCA) bevestigt op 5 november 2019 deze bevindingen aan Cedoca (COI Focus 9 januari 2020 p. 20). Karla Rodriguez onderscheidt verder in een email van 12 november 2020 twee categorieën. Personen die El Salvador verlieten omwille van een reden die concreet verband houdt met het geweld kunnen hiermee opnieuw geconfronteerd worden, ongeacht de tijd die zij in het buitenland doorbrachten. Dit is vooral zo in geval van doodsb bedreigingen omdat deze over het algemeen blijven bestaan totdat zij worden uitgevoerd. Personen die El Salvador niet hebben verlaten omwille van het geweld en die bij terugkeer een kleine onderneming beginnen kunnen het slachtoffer worden van afpersing of andere misdrijven. Volgens haar heeft de duur van het verblijf in het buitenland geen invloed op een eventuele situatie van geweld bij terugkeer. Gevraagd of het geweld kan verergeren na terugkeer bij wijze van represaille omdat de betrokkene naar het buitenland vluchtte, herinnert deze onderzoekster er aan dat de initiële geweldsituatie niet verdwenen is en dat de geweldsituatie in El Salvador verslechterd is (COI Focus 17 december 2020, p. 21).

Miguel Montenegro, directeur van de "*Comisión de Derechos Humanos de El Salvador (CDHES)*", gecontacteerd door Cedoca in juni 2019, liet weten dat er gevallen kunnen bestaan van terugkeerders die worden afgeperst, maar dit niet aangeven uit angst voor hun leven (COI Focus 9 januari 2020, p. 14).

Een vertegenwoordiger van IOM deelde op 21 november 2019 en 16 november 2020 aan Cedoca mee dat er zeker profielen van terugkeerders zijn die bij terugkeer meer risico lopen / meer kwetsbaar zijn dan anderen. Dit houdt volgens hem niet noodzakelijkerwijs verband met het feit dat ze zijn gemigreerd, maar meestal met de bestaande kwetsbare omstandigheden die al in het land aanwezig waren. Hij geeft hierbij (onder meer) als voorbeeld terugkeerders die El Salvador verlaten hebben omwille van bedreigingen of afpersingen door bendes (COI Focus 9 januari 2020, p. 21 en COI Focus 17 december 2020, p. 21).

De Belgische ambassade te Panama, verantwoordelijk voor El Salvador, stelde op 11 december 2019 geen weet te hebben van het bestaan van verhoogde risico's voor Salvadoranen die terugkeren in vergelijking met Salvadoranen die niet zijn gemigreerd (COI Focus 9 januari 2020, p. 21). Een rapport van Unicef van augustus 2018 benadrukt dan weer dat kinderen en hun families die gevlucht zijn voor geweldsbedreigingen een verhoogd risico kunnen lopen bij terugkeer. Een ander rapport uit 2019 van "*Sistema de Monitoreo Desplazamiento Forzado en El Triangulo Norte de Centroamérica*" vermeldt, zonder veel details, dat voor personen die de onveiligheid ontvlucht zijn, een terugkeer de factoren die initieel hebben geleid tot hun vlucht, kan verergeren (COI Focus 9 januari 2020, p. 21).

Het door verzoeker geciteerde rapport van het UK Home Office, Country Policy and Information Note El Salvador: Gangs, Februari 2020, bevestigt in algemene termen de categorieën van personen die risico lopen om afgeperst worden en de gebrekkige overheidsbescherming tegen de bendes in El Salvador. De situatie van terugkeerders die El Salvador hebben verlaten om aan afpersing en de daarmee gepaard gaande doodsb bedreigingen te ontsnappen, wordt evenwel niet onderzocht in dit rapport.

De voorliggende informatie blijft zeer algemeen, weinig eenduidig en laat niet toe op voldoende concrete wijze de precieze risico's bij terugkeer in te schatten voor Salvadoranen die werden afgeperst en om die reden naar het buitenland zijn gevlucht.

5.6. Gelet op wat voorafgaat, blijkt genoegzaam dat een nader onderzoek zich opdringt maar dat het de Raad aldus aan essentiële elementen ontbreekt om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

De Raad heeft evenwel niet de bevoegdheid om zelf dit onderzoek uit te voeren. Wegens het ontbreken van een eigen onderzoeksbevoegdheid, kan de Raad in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep. Een volledig en *ex nunc* onderzoek van alle juridische en feitelijke gronden is niet mogelijk.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en artikel 39/76, § 2 van de Vreemdelingenwet.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 november 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET